

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
 Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Ivany Janů a soudců Vojena Güttlera a Pavla Holländera o ústavní stížnosti obce **SEDLEC**, sídlem Sedlec 92, zast. JUDr. Petrem Pisarovičem, advokátem, sídlem nám. T.G. Masaryka, Břeclav, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6.12.2012, č.j. 14 Co 605/2012-100, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6.12.2012, č.j. 14 Co 606/2012-104, proti usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 22.8.2012, č.j. 105 C 196/2012-49, a proti usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 14.9.2012, č.j. 105 C 196/2012-65. za účasti Krajského soudu v Brně a Okresního soudu v Břeclavi, jako účastníků řízení, takto:

Ústavní stížnost se o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Stěžovatelka podanou ústavní stížností napadla v záhlaví vymezená usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) a Okresního soudu v Břeclavi (dále jen „okresní soud“) s tvrzením, že tato usnesení porušují její právo na soudní ochranu zakotvené v čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). K věci uvedla, že se domáhá zrušení výroku usnesení prvního z napadených usnesení krajského soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení okresního soudu, jímž jí byla uložena povinnost nenakládat s konkrétními nemovitostmi, a dále zrušení výroku druhého usnesení krajského soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení okresního soudu, kterým jí byla uložena povinnost nenakládat s jinými nemovitostmi. Připomíná podmínky nuceného omezení vlastnického práva podle čl. 11 odst. 4 Listiny a namítá, že v jejím případě neexistuje veřejný zájem na omezení, a že toto omezení nebylo provedeno v souladu s § 74 odst. 1 obč. soudního řádu. Rozpor s tímto ustanovením je v tom, že z jejího chování nevyplývá obava, že by ohrožovala výkon soudního rozhodnutí (s odvoláním na

údajnou problematickou žalobu na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého vnosem do jejího majetku). Dále stěžovatelka namítá nekonkrétnost ukládané povinnosti, neboť z výroku není zřejmé, které části obsahu se nucené omezení týká, a tudíž je výrok nepřezkoumatelný. V závěru dodala, že v jiném soudním sporu dosáhla vydání rozsudku, kterým bylo uloženo žalobkyni vyklidit nemovitosti, ta je nevyklidila a obstrukčními kroky v podobě různých žalob a podnětů na odklad vyklizení usiluje o co nejdelší užívání nemovitostí, byť bez právního důvodu a v podstatě bez nájemného.

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadených výroků.

Relevantní znění příslušných ustanovení Listiny, jejichž porušení stěžovatelka namítá, je následující:

Čl. 11 odst. 1:

Každý má právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Dědění se zaručuje.

Čl. 11 odst. 4:

Vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.

II.

Z předložených rozhodnutí obecných soudů a dalších listin zjistil Ústavní soud tyto relevantní skutečnosti:

Společnost JINA, s.r.o., v pozici žalobkyně, se u krajského soudu domáhala vůči stěžovateli zaplacení částky ve výši 6 299 160,- Kč, která tvoří bezdůvodné obohacení stěžovatelky vzniklé zhodnocením jejich nemovitostí investicemi žalobkyně. Žalobkyně navrhla vydání dvou předběžných opatření, kterými by byla stěžovatelce uložena povinnost nenakládat s konkrétními nemovitostmi v jejím vlastnictví, neboť je zde údajně obava, že by výkon rozhodnutí byl ohrožen (s odkazem na stěžovatelčinu žádost o poskytnutí dotace na demolici jedné z dotčených staveb). Okresní soud návrhům vyhověl a dvěma usneseními uložil stěžovatelce povinnost nenakládat s individualizovanými nemovitostmi, přitom v odůvodnění konstatoval, že je zde důvodná obava, že stěžovatelka přistoupí k demolici nemovitostí. Proti oběma usnesením podala stěžovatelka odvolání, krajský soud neshledal odvolací námítky důvodnými a napadená usnesení soudu I. stupně potvrdil. V obou usneseních svoje závěry odůvodnil a zdůraznil, že stěžovatelčin záměr s předmětnými nemovitostmi nakládat byl doložen.

III.

Po seznámení s obsahem ústavní stížnosti, s rozhodnutími obecných soudů a předloženými listinami dospěl Ústavní soud ke zjištění, že návrh stěžovatelky je zjevně neopodstatněný. Ústavní soud připomíná, že opodstatněností ústavní stížnosti je v řízení před ním třeba rozumět podmínku, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno základní právo nebo svoboda stěžovatele. Přitom Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že zásadně není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů, neboť není vrcholem jejich soustavy (srov. čl. 83 a čl. 91 Ústavy ČR) a není pravidelnou přezkumnou instancí rozhodnutí obecných soudů, tudíž není v zásadě

oprávněn zasahovat bez dalšího do rozhodování těchto soudů. Výjimku tvoří případy, kdy obecné soudy na úkor stěžovatele vykročily z mezí daných rámcem ústavně zaručených základních lidských práv [čl. 83, čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy ČR]. Postup v soudním řízení, včetně provádění a hodnocení důkazů, vyvození skutkových a právních závěrů a interpretace a aplikace právních předpisů, je záležitostí obecných soudů. Úkolem Ústavního soudu navíc není zabývat se porušením "běžných" práv fyzických nebo právnických osob, chráněných podústavními zákony, pokud takové porušení neznamena zároveň porušení ústavně zaručeného práva nebo svobody.

Ústavní soud se ústavní stížností zabýval v rozsahu stěžovatelkou namítaného porušení čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny (tedy práva na ochranu majetku, jak vyplývá též z obsahu ústavní stížnosti, byť stěžovatelka nesprávně tvrdí, že v uvedených ustanoveních Listiny je zakotveno právo na soudní ochranu). Podstatu stěžovatelčina návrhu tvoří námitky proti předběžným opatřením, kterými jí byla uložena povinnost nenakládat s konkrétními nemovitostmi. V této souvislosti Ústavní soud připomíná, že povahou předběžného opatření se opakovaně zabýval a hodnotil jeho případný vliv na ústavně zaručená práva nebo svobody; přitom souhrnné závěry formuloval např. v usnesení sp.zn. III. ÚS 394/01, v němž, kromě jiného uzavřel, že omezení dispozičního oprávnění předběžným opatřením nelze považovat za případ nuceného omezení vlastnického práva, na které se vztahuje čl. 11 odst. 4 Listiny; v podrobnostech Ústavní soud odkazuje na odůvodnění tohoto usnesení.

Pokud jde o řízení před Ústavním soudem, pak tento soud připomíná, že zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, rozeznává v § 43 odst. 2 písm. a) jako zvláštní kategorii návrhy zjevně neopodstatněné. Zákon tímto ustanovením dává Ústavnímu soudu, v zájmu racionality a efektivity jeho řízení, pravomoc posoudit „přijatelnost“ návrhu před tím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně nálezem. V této fázi řízení je zpravidla možno rozhodnout bez dalšího, jen na základě obsahu napadených rozhodnutí orgánů veřejné moci a údajů obsažených v samotné ústavní stížnosti. Vedou-li informace zjištěné uvedeným způsobem Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná, může být bez dalšího odmítnuta. Ústavní soud jen pro pořádek upozorňuje, že jde v této fázi o specifickou a relativně samostatnou část řízení, která nedostává charakter řízení meritorního.

Vzhledem k tomu, že Ústavním soudem nebylo shledáno žádné porušení ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatelky, byla její ústavní stížnost, bez přítomnosti účastníků a mimo ústní jednání, odmítnuta jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů.

P o u ě n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2013

Ivana Janů, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:

